

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Kat Cantrell

Eperízű szerelem

Sophie Pembroke

Álomhotel

Susan Mallery

Különös végrendelet

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kat Cantrell, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Matched to a Billionaire* (Harlequin, Desire)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

© Sophie Pembroke, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *A Proposal Worth Millions* (Silhouette, Desire)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Susan Mallery, Inc., 2007 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *In Bed with the Devil* (Silhouette, Desire)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 86. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-373-1

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kat Cantrell

Eperízű szerelem

1. FEJEZET

Leo Reynolds a legszívesebben a titkárnőjét, Mrs. Gordont vette volna feleségül. Akkor sokkal egyszerűbb lenne az élete, csak sajnos neki már van férje, és ráadásul elmúlt hatvanéves.

Az a baj, gondolta Leo, hogy ő kétszer annyit dolgozik, mint mások, ezért a legtöbb titkárnő nem bírja ki mellette huzamosabb ideig. Ahogy a barátnők sem. No de ez az ára annak, hogy a *Reynolds Capital Management* egyre jobb eredményeket ér el a kockázatos befektetések piacán.

– Megmentette az életemet, Mrs. Gordon – mosolygott Leo hálásan a titkárnőre.

Sajnos, az ő laptopja valami miatt nem akar kommunikálni a nyomtatóval, és ezért egy fontos dokumentumot nem tudott kinyomtatni. Egy olyan papírt, amelynek kevesebb, mint egy órán belül a *Garrett Engineering*-nél kell lennie Dallas másik végében – és amelyet most elégedetten tartott a kezében.

– Ugyan, ne túlozzon! – tiltakozott Mrs. Gordon, majd az órájára nézett. – Viszont péntek délután van, ideje, hogy hazamenjen. Vigye el Jennát vacsorázni, én majd eljuttatom az ajánlatot Garretthez. Magára nagyon ráfér már egy kis kikapcsolódás.

Leo vágott egy grimaszt.

– Nem vagyok együtt Jennával, ő már mással jár.

Remélhetőleg az új kapcsolatában boldogabb lesz, mint velem volt, gondolta. Jennának olyan férfira van szüksége, aki törődik vele, és kényezteti. Igazából sajnálta, hogy nem tudta megadni neki, amire vágyott, de nem akarta őt illúziókba ringatni.

– Hát nem csodálom – nézett rá Mrs. Gordon rosszállóan. – Amilyen gyakran maguk találkoztak, bőven volt ideje más férfi után nézni. És akkor most kivel fog megjelenni a múzeumavatón?

Hú, ezt elfelejtettem! – gondolta Leo. Pedig ez alól a program alól semmiképpen nem húzhatja ki magát, végtére is az új gyermekmúzeum Dallas művésznegyedében mégiscsak az ő nevét fogja viselni, hiszen ő szponzorálta a felépítését.

– Magának van valami dolga jövő szombaton? – kérdezte.

Mrs. Gordon azt hitte, viccel.

– Nem félsz, hogy egyszer igent mondok valamelyik randimeghívására? – kérdezte a homlokát ráncolva. – És akkor aztán megnézheti magát, mert én nem hagynám, hogy egy férfi így bánjon velem! Nos, ha Jenna nem megy magával, akkor keressen valaki mást, aki elkíséri. Biztos ül a kispadon még néhány csinos fiatal nő.

Nos, igen, ebből a szempontból Leónak nem volt oka panasza. Olyan nő, aki szívesen randizna vele, tényleg van tucatszám. De csak addig maradnak vele, amíg rá nem jönnek, hogy ő nem hajlandó annyi időt szánni rájuk, mint szeretnék. És ez többnyire gyorsan bekövetkezik.

Hirtelen megint érezte azt a furcsa ürességet, amit az utóbbi időben már annyiszor, és amit többnyire jelnek tekintett, hogy még keményebben kell dolgoznia a sikerért. Ám most, hogy ez az üresség éppen akkor tört rá, amikor a titkárnőjével a magánéletéről beszélgetett, ebben már nem volt olyan biztos.

– Utálok randizni. Meg lényegtelen dolgokról fecsegni. Az én időm túl drága ahhoz, hogy ismerkedésre pazaroljam. Nekem a cégem jövője a legfontosabb.

– Azért utálsz randizni, mert túl ritkán csinálja.

Ez volt Mrs. Gordon kedvenc témája. Egyfolytában azért korholta, hogy miért nincs egy normális nő mellette.

– Látom, megint beszélt az anyámmal – állapította meg Leo az égre emelve a szemét.

– Igen, kedden együtt ebédeltünk. Azt üzeni, hogy puszilja.

Mrs. Gordon jelentőségteljesen nézett a főnökére, ő meg rögtön tudta, honnan fúj a szél. Azt akarja a tudtára adni, hogy gyakrabban kellene felhívnia az édesanyját, és gyakrabban kéne nőkkal találkoznia.

Leo ugyan nem szeretett randizni, de legjobban azt utálta, mikor le kellett mondania egy találkát, ezzel csalódást okozva az illető nőnek. Pedig egyedül lenni sem szeretett, ráadásul férfi volt, és imádta a jó szexet. Az ördögbe is, miért nem hullik a tökéletes nő magától az ölébe, hogy aztán megint száz százalékban a munkájára tudjon koncentrálni?

– Későre jár – próbált meg témát váltani. – Menjen haza nyugodtan, Mrs. Gordon, majd én elviszem az ajánlatot személyesen a *Garrett Engineering*nek!

Tommy Garrett belső égésű motorok gyártásával foglalkozik. Illetve foglalkozna, ha lenne hozzá elég tőkéje. Garrett feltalált egy forradalmian új eljárást, amellyel csökkenteni lehet az autók fogyasztását, és Leo szerette volna, ha az ő cége finanszírozhatná Garrett elképzelésének megvalósítását. Ez hosszú távon mindkettőjük számára komoly profitot hozna, és ő közben csinálhatná, amihez a legjobban ért – a színpalak mögül irányíthatná az eseményeket.

Már persze ha sikerülne megkötnie az üzletet.

Nem, nincs ha. Ezt az üzletet meg kell kötnie.

Addig nem nyugszik, amíg a cége anyagilag annyira meg nem erősödik, hogy hosszú távon is biztosítva legyen a fennmaradása. Az első millióval ezt a célt még nem tudta elérni, hiszen azt újabb vállalkozásokba kellett fektetnie. Úgyhogy még nem ülhet nyugodtan a babérjain.

– Minthogy eddig az összes titkárnőjét sikerült elüldöznie azzal, hogy halálra dolgoztatta őket, most elfogadom az ajánlatát. Egyébként ma reggel megtankoltam az autóját. Nem ártana, ha néha maga is ránézne a kijelzőre.

– Köszönöm, Mrs. Gordon, maga túl jó hozzám. Egyébként... – folytatta, bár az asszony már nyúlt a táskájáért – azt tervezem, hogy a közeljövőben partit adok Tommy Garrett tiszteletére. Ha szépen megkérem, megszervezi nekem?

– Én? De hiszen nem vagyok a felesége! – tiltakozott Mrs. Gordon, és látszott rajta, hogy még mást is akart volna mondani, de azt lenyelte.

Az elmúlt nyolc évben Leo nem először látta ezt a kifejezést a titkárnője arcán, úgyhogy elnevette magát.

– Igaza van, ez nincs benne a munkaköri leírásában.

Úgy látszik, elkényelmesedett. Ha hosszú volt a haja, Mrs. Gordon kért neki időpontot a fodrászhoz. Ha az édesanyjának születésnapja volt, ő választott neki ajándékot. De egy parti megszervezése úgy látszik már neki is sok.

– Ezzel valaki másnak kellene foglalkoznia – közölte Mrs. Gordon jelentőségteljesen.

– Mire gondol? Egy rendezvényszervező cégre?

– Nem, egy barátnőre. Illetve valakire, akiről feltételezhető, hogy még egy fél év múlva is maga mellett lesz. Például egy feleségre, aki törődik magával. Aki gondol rá, hogy ne fogyjon ki a benzin a kocsijából. Aki képes kiimádkozni magának a sajtót Tommy Garrett szájából. És aki mindemellett még az ágyát is melegen tartja.

Szerződtessek egy feleséget? Lehetséges egyáltalán az ilyesmi? Mert ha igen, az nagyszerű lenne.

Arra ugyanis se ideje, se kedve, hogy keressen magának egy nőt, aki nem várja el tőle, hogy a nap huszonnégy órájában a rendelkezésére álljon. Végtére is a *Reynolds Capital Management* nem magától működik. Ráadásul nemcsak a saját jövője függ a cége sikerétől, hanem a munkatársai egzisztenciája is.

De egy feleség nem mondhat csak úgy fel. Az abszolút biztonságos megoldás.

Neki meg lenne egy állandó kísérője, aki kitölné valamennyire a benne levő űrt, és aki nem a vagyonára pályázik, hiszen előre megbeszelnék, hogy a kapcsolatuk lényege a stabilitás. És ez a nő nem vehetné rossz néven, hogy ő az energiáit száz százalékban a cégének szenteli.

Mindent vagy semmit. Mindig is ez volt a mottója. Ha ő valami mellett elkötelezte magát, akkor azt teljes erőbedobással csinálta.

Csak aztán megismerte Carment, aki megmutatta neki, milyen veszélyes dolog a szenvedély. Nem, ennek nem szabad még egyszer megtörténnie.

Szerelem vagy siker. A kettő együtt neki nem megy. Örült, hogy végül sikerült kigyógyulnia

Carmenből, többé nem kockáztat.

Viszont ha lenne egy megértő felesége, akkor tökéletesen el tudná választani a munkát a magánélettől. És soha többé nem kellene semmitmondó csevegést folytatnia nőikkel. Vagy gazembernek éreznie magát, amiért már megint lemondott egy randit.

Leo felvette a zakóját, és elindult, hogy személyesen vigye el az ajánlatot Tommy Garrettnek, akinek volt egy kis irodája Dallas belvárosában. Persze biztos nem fog már sokáig ilyen kis irodában dolgozni, hiszen már most az egész országból csődülnek a befektetők, hogy pénzt adjanak a vállalkozása felfuttatására. Amelyet nyilván hamarosan a tőzsdére is bevezetnek, és akkor az értéke egyik percről a másikra az egekbe szökik.

Igen, muszáj megkötnie az üzletet Tommy Garrett-tel. És a tervezett parti sokat javítana az esélyein. A felesége foglalkozhatna a parti megszervezésével, ő pedig az üzleti ügyeket intézné. Például elmagyarázná Tommy Garrettnek, miért a *Reynolds Capital Management* lenne számára a legjobb választás.

Miután visszaért az irodába, leült az íróasztalához, és felnyitotta a laptopját. A Google-on tíz perc alatt megtalálta, amit keresett.

Egy házasságközvetítő cég!

Hát persze, ezzel kellett volna kezdenie! Leo mindig is úgy gondolta, hogy egyszer majd meg fog nőszülni, ha lesz elég energiája, amit egy kapcsolatba fektethet, de most már harmincöt éves volt, és a *Reynolds Capital Management* még mindig minden idejét lekötötte.

Nézte az *EA International* logóját. A honlapjuk alapján profiknak tunk. A cég kizárólag jómódú ügyfelekkel foglalkozott, akiknek diszkréciót és nemtetszés esetén pénzvisszafizetési garanciát ígért, ami nagyon tetszett Leónak.

A mottójuk is önmagáért beszél: „Segítünk önnek megtalálni az igazit.”

Az *EA International* mindent elintéz az ügyfelei helyett, megkeresi a szóba jövő jelölteket, behívja őket interjúra, utána néz a múltjuknak és a szociális háttérüknek, kielejtez azokat, akik romantikus kapcsolatra vágyanak, és eleve csak olyanokat hív be, akiknek az anyagi biztonság fontosabb az efféle gyanús érzelmeknél.

Hát ez pompás! Ez a cég egészen biztosan meg fogja találni a neki való feleséget. Akinek ő soha nem fog csalódást okozni. És ehhez nem kell mást tennie, csak felvenni a telefont.

Daniella White már kislány korában arról álmodott, hogy egyszer majd férjhez megy egy kiváló emberhez. Azt is eltervezte, hogy az esküvőjén hosszú, fehér csipkeruhát és magas sarkú ezüstcipőt fog viselni, a rokonokkal meg barátokkal pedig finom, természetes alapanyagú papírra nyomtatott meghívóban fogja közölni a jó hírt. A menyasszonyi tortája legalább háromemeletes lesz, a tetején vörös marcipánrózsával.

De ami a legfontosabb: az oltárnál egy elképesztően vonzó férfi fogja várni, a mézesheteit pedig valami gyönyörű, egzotikus helyen tölti majd élete szerelmével. A házasságuk tele lesz szenvedéllyel és gyengédséggel.

Álmában sem gondolta volna, hogy olyan férfihoz fog hozzámenni, akit az esküvő napján lát életében először. Amint azt sem, hogy egy házasságközvetítő nappalijában fogja kimondani a boldogító igent úgy, hogy az eseményen gyakorlatilag senki nincs jelen rajtuk kívül.

– Mit szólsz, anya?

Dannie kicsit kételkedve nézte magát a tükörben.

Hosszú fehér menyasszonyi ruha helyett egyszerű, krémszínű kosztümöt viselt, ami nem igazán tetszett neki, de majd ezzel is megküzd valahogy, ahogy minden mással az életben.

Az *EA International* rafinált számítógépes programja szerint ő és ez a Leo Reynolds nevű üzletember pompásan összeillenek majd. A férfi mindenekelőtt azt várta a jövődőlbeli feleségétől, hogy legyen elegáns a megjelenése, tehát Dannie az ügynökség vezetőjével hetek óta azt gyakorolta, hogy kell mindig, minden helyzetben elegánsnak lenni.

Dannie édesanyja erősen köhögött, és a kezével a mellkasát ütögette, mintha az ingert pusztán

az akaratával el tudná mulasztani.

– Gyönyörű vagy, drágám – mondta, miután elmúlt a roham. – Ahogy egy igazi feleséghez illik. Büszke vagyok rá, hogy ezt elérted!

Nos, tényleg nem volt könnyű beadni a nevedet az adatbanknak. Ám Dannie hangosan nem mondta ki, amit gondolt.

Ekkor kopogtak az ajtón, és ő úgy érezte, mintha hirtelen gombóc nőtt volna a torkába. Elise Arundel, a házasságközvetítő dugta be a fejét az ajtón.

– Hű, Dannie, elbűvölően nézel ki! – kiáltotta.

– Köszönöm, Elise.

– Ne köszönd, nem én választottam ki a ruhát, hanem te, de tényleg nagyszerűen áll. Még senkivel nem találkoztam, akinek ilyen stílusérzéke lenne, mint neked.

– Lehet, viszont arra te tanítottál meg, hogy kell rendesen kisminkelni magam.

Dannie nem akart hálátlannak mutatkozni. Ez a baj azzal, ha az ember megváltoztatja a személyiségét, hogy egy gazdag férfi felesége lehessen: úgy érezte, mintha semmi nem lenne természetes rajta.

Elise egy darabig figyelmesen nézte, majd elmosolyodott.

– Makulátlan a külsőd. Szerintem Leo teljesen odalesz, ha meglát.

Dannie-t azonban nem tudta megnyugtatni.

A tükörből egy idegen nő nézett vissza rá. Csak a világosbarna haja és a világosbarna szeme volt az övé. Vajon Leónak tetszeni fog ez a konty a fején? Meg a szálfegyenes tartása? Észre fogja venni, mennyire szorong? És mi lesz, ha nem szereti a barna nőket?

Ugyan, ez butaság! Végül is látta a fényképét, ahogy ő is Leóét. Sőt már telefonon is beszéltek kétszer. Nagyon kellemes volt, mindent higgadtan megtárgyaltak. Abban is egyetértettek, hogy az intimebb kapcsolattal még várhatnak, nem kell semmit elsietni. Ez Dannie számára fontos volt, mert ennek köszönhetően nem érezte úgy, mintha a férfi kitarítottja lenne. És Leo még azt is mondta, hogy később talán gyerekeket is szeretne.

Egyiküknek sem voltak illúzióik a házasságukkal kapcsolatban. Ez a kapcsolat mindkettőjük számára eszköz volt egy cél eléréséhez.

De akkor mitől ilyen ideges mégis?

Az édesanyja megsimogatta a haját.

– Nemsokára Mrs. Reynolds lesz, kincsem, és minden álmod valóra válik. Életed végéig olyan anyagi és érzelmi biztonságban élsz majd, amiről én nem is álmodhattam. – Megint köhögni kezdett, és Dannie-nek elszorult a szíve.

Az édesanyja tüdőfibrózisban szenvedett, és ő azért is döntött úgy, hogy hozzámegy a jómódú üzletemberhez, hogy a lehető legjobb kezelést tudja biztosítani neki.

Soha nem fogja elfelejteni, mit köszönhet az édesanyjának. És Elise-nek.

Az is igaz, hogy mindig arról álmodott, egyszer majd feleség meg anyja lesz, és most kapott erre egy esélyt. Ha ez tényleg olyan házasság lesz, amelyben a felek összeillenek, az mind az ő, mind az édesanyja számára hosszú távú biztonságot jelent. Úgyhogy nem szabad azon szomorkodnia, hogy nem szerelmi házasságot köt.

Különben is, hátha idővel az is kialakul. Ez az egyetlen dolog, amibe kapaszkodhat.

Elise arcán bátorító mosollyal belépett, a kezében virágcsokrot tartott.

– Leo odaát vár. Itt a menyasszonyi csokrod. Egyszerű, de ízléses, rózsa van benne, és orchidea, ahogy kérted.

Dannie alig tudta visszatartani a könnyeit.

– Gyönyörű! Minden gyönyörű. Ki sem tudom mondani, milyen hálás vagyok neked.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy Elise éppen őt választotta ki erre a szerepre. Mikor jelentkezett, még úgy gondolta, hogy valószínűleg szélhámosság az egész. De jobb megoldás nem jutott eszébe. Az édesanyja ápolása rengeteg pénzbe került, amit másképpen nem tudott előteremtteni. Minden lehetségest megtett érte, orvoshoz hordta, főzött, mosott, takarított, de ez is kevésnek bizonyult. Az apja már a születése előtt elhagyta őket, úgyhogy kezdettől fogva ketten

kellett megküzdniük az élet minden nehézségével.

De sajnos olyan munkaadó nemigen akadt, aki hajlandó lett volna elfogadni, hogy neki ennyi szabadidőre van szüksége. Miután a harmadik helyen is felmondtak neki, a dolog kezdett tarthatatlanná válni. Olyan munkát meg nem talált, amit otthonról is tudott volna végezni, vagy ahol rugalmas időbeosztással dolgozhatott volna. Már éppen készült feladni, amikor rábukkant az *EA International* hirdetésére.

„Gondolt már rá, hogy más módon is csinálhat karriert?” És a szlogen mellett egy boldogságtól sugárzó menyasszony fényképe volt látható. Egyszerűen muszáj volt rákliccelnie.

Az *EA International* olyan nőket keresett, akik jó szervezők, fejleszteni szeretnék a szociális képességeiket, és akiknek megfelel az, hogy férjük karrierjét a háttérből támogató feleségek legyenek. Aki megfelel ezeknek a kritériumoknak, és kész részt venni egy innovatív tréningen, az itt és itt pályázhat.

Ugyan ki lenne jobb szervező nála, aki hosszú évek óta gondoskodik beteg édesanyjáról? Annak fejében, hogy vezeti Leo háztartását, és partikat szervez neki, végre biztosítani tudja majd az édesanyjának azt a professzionális gondozást, amire szüksége van, és amit megérdemel.

Úgy érezte, ezért nem nagy ár, hogy olyan házasságot fog kötni, ami inkább üzleti szerződés lesz, mint valódi kapcsolat.

– Te voltál az egyik legjobb tanítványom – mosolygott Elise. – És biztos vagyok benne, hogy nagyon jó lesz a házasságotok Leóval, mert tökéletesen összeilletek.

Dannie-t megrohanták a kétségek. Igen, jó lenne, ha megkedvelnék egymást a jövőbelijével. De mi van, ha a férfi nem fogja vonzónak találni őt? Akkor sosem lesz köztük testi kapcsolat? Nem kellett volna egy ilyen súlyos döntés meghozatala előtt mégiscsak találkozniuk néhányszor?

Bár ez tulajdonképpen mindegy, hiszen a házasságuk nem a kölcsönös vonzalomról szól, elég, ha csak kedvelik egymást.

Dannie mélyen belélegezte menyasszonyi csokra finom illatát.

– Igen, hasonlóak a céljaink, és mindketten tisztában vagyunk a kapcsolat gyakorlati előnyeivel. Én is azt gondolom, hogy boldogok leszünk.

Leo rendkívül jó módú, ettől Dannie egy kicsit tartott, de Elise megnyugtatta, hogy ez nem olyan nagy probléma. Végére is a felesége lesz, sőt egyszer talán a gyermekei anyja is. A tréning folyamán Elise többször is hangsúlyozta, hogy az effajta előre elrendezett házasságra a nőnek úgy kell tekintenie, mint egy fizetett állásra.

– Biztos boldogok lesztek, az én számítógépes programom sosem téved – mondta bátorítóan, miközben mögé lépett, és összekapcsolta a tarkójánál a nyakéket a szív alakú függővel, amelyet az ügynökségtől kapott ajándékba abból az alkalomból, hogy elfogadta Leo házassági ajánlatát.

Dannie édesanyja is hasonlóan vélekedett.

– Azt hiszem, ezekből lesznek a tartós házasságok – mondta. – Mert két ember hasonló gondolkodásán és nem holmi megbízhatatlan érzelmeken alapulnak.

Dannie bólintott, pedig már a nyelvén volt, hogy azért az érzelmek is fontosak. Mert eszébe jutott Rob, akibe annak idején fülig szerelmes volt. Bár az kétségtelen, hogy mikor vége lett a kapcsolatuknak, abba ő kis híján belehalt.

Nem, ilyen vele még egyszer nem fordulhat elő, már csak az édesanyja miatt sem.

– Igazad van – mondta. – Biztonság és kiszámíthatóság, kell ennél több?

Csak a mesében oldódnak meg maguktól a problémák, csak ott létezik igazi szerelem. A valóságban a nőknek mindig fel kell áldozniuk magukat, és ő kész erre.

Úgyhogy nem is tépelődött tovább, hanem intett az édesanyjának és Elise-nek, hogy kövessék. Határozott léptekkel elindult lefelé, és közben imádkozott, hogy rokonszenvesnek találják egymást a jövőbelijével. Ha ennél több is kialakul köztük, hát annál jobb.

A lépcsőfordulóban megállt, és körülnézett. Az ünnepi alkalomra Elise gyönyörűen feldíszítette a hallt, minden tele volt virággal, és rendelt fényképészt is, hogy megörökítse a nagy eseményt. A kandalló előtt pedig már ott állt az ősz hajú pap, aki az esküvőt fogja celebrálni.

És persze Leo Reynolds, a jövőbeli férje.